

IVAN GROHAR: KROMPIR.

»Vidiš, dva človeka sva komaj en človek. Eno telo, to si ti, in ena duša, to sem jaz. Le s to razliko, da mene vse boli, kar vidim, in da tebe vse veseli, kar gledaš.«

Anica se je zamislila. Cerkev Maria della Salute je dvakrat obletel golob in se spustil proti svetemu Marku. Aničino oko je šlo za njim. Ko se je pomešal med jato, je pogledala Julijana.

»Tebe nekaj teži. Ali ti je žal, da si šel iz Ljubljane?«

»Žal mi je že radi tebe, četudi sem se nameraval v Trstu vrniti. Eno sem zahteval od tebe...«

»In to je?...« so se smehljala usta, pričakovala pa so grenkost.

»Da si te trenutke res moja. Telesa ne morem zahtevati, dušo pa bi rad. To me moti...«

Gledala sta v svetlikajočo se vodo. Anica je bila duševni boj v svoji stiski in dejala: »Saj bom vse storila, kar boš ti hotel.« Bila je prepričana, da se bo to tudi zgodilo.

Julijan ni verjel v te besede. Pa je bil že za samo besedo neizrečeno hvaležen.

27.

Nad Benetkami je ležala noč, krajec meseca je vzhajal, neštete luči so se lomile v vodi, kakor čaroben otok se je dvigalo mesto iz valov.

Luč in mir, v katerem se sliši samo šepetanje, ploskanje vode ob čoln in udarci vesel, to je tisto, kar daje posebno čarovitost beneškim večerom.

»Čemu so gondole tako mrtvaško tapetirane?« je vprašal Julijan.

Anico je ta beseda dirnila. V sentimentalnost, ki jo je objela, ko je stopila v gondolo, jo je udarila nemilo. »Ne razmišljaj tega,« je dejala. »Tu ni smrti, tu je življenje.«

Julijan se je s svojim telesom napol naslonil na Anico. Zdel se je sam sebi neizrečeno majhno dete, ki ga pestujejo ženske roke. Ko se je pomikal čoln od brega in so se manjšale luči in tonili obrisi palač, je rasla čudovitost. Morje, nebo in mesto so se spojili v harmoniji barv v eno ter pronicali v dušo...

Srce je trepetalo, roke so trepetale, telo je viselo v groznici. Možganski človek je izginil in se je umaknil čustvenemu, ki je zrasel čez rob čolna in skoprnel v nebo. Kakor srebrna kaplja se je pretakalo od nekje in udarjalo na srce, ki je odmevalo kot resonančno dno.

»Poglej,« je nagnila Anica glavo na njegovo ramo. »Poglej, kako lepo!«

Še beseda mu je bila na potu. Še besede ne v tem trenutku, da se ne zruši lepota, da se ne odkrhne zemlja od neba in ne pade iz srca.